

[Lysholt Hansen.]

moderne undervisningsteknik med de såkaldte audio-visuelle hjælpemidler vil det være muligt i højere grad at lade eleverne undervise sig selv og hinanden. Det vil spare lærere, og ved siden af de økonomiske fordele rummer det pædagogiske muligheder for at give lærerne et mere tilfredsstillende arbejde som rådgivere og vejledere for eleverne. Alt dette må indbygges i den helhedsplan for uddannelsesområdet, som undervisningsministeriet for tiden arbejder med, og dette arbejde bør fremmes. Det kan ikke fortsætte på den hidtidige manér.

Der er mange andre områder, hvor den offentlige sektors produktivitet kunne øges ved brug af moderne virksomhedsledelse, ved øget decentralisering og ved forenkling af maskineriet. Det er helt afgørende, at vi på sådanne områder får sat gang i de reformer, som ikke koster penge, men som tjener penge til os alle sammen.

Lad mig i den forbindelse sige, at nu har vi fået en perspektivplan nr. 1, og vi får en perspektivplan nr. 2 om føje tid. Jeg vil gerne sige, at der i den forbindelse af fuldmægtig, cand. polit. Hans Bjerring i en kronik i Politiken fra i går, den 22. marts 1972, blev rørt ved noget, tror jeg, centralt med hensyn til vore muligheder for at anvende både den første og den anden perspektivplan og få kontrol over styringen af de budgetter, vi har til behandling, både på lang sigt og på kort sigt gennem det finanslovsforslag, vi bl. a. drøfter i dag. Hr. Bjerring skriver, at ingen i det private erhvervsliv ville bære sig ad, som vi gør herinde: vi laver et budget, som vi jo gør det med finansloven, men derefter skridder det fra os, uden at nogen følger det op regnskabsmæssigt. Han skriver, at i alle tilfælde i det firma, han har med at gøre, ville man ikke drømme om ikke at have månedlige, kvartalsmæssige og halvårsmæssige balancer for hele tiden nøjagtigt at kunne følge med i, hvordan afviklingen af det budget, man har lagt, forløber. Jeg tror, der er rørt ved noget meget centralt. Vi må prøve

at få en løbende regnskabsmæssig kontrol og regnskabsmæssige oversigter, som giver os mulighed for at gribe ind til hver en tid, både når vi ønsker besparelser, og når vi synes, at et eller andet måske ikke er under fornøden kontrol. Jeg tror, det er en side af hele den offentlige udgiftspolitik og den offentlige økonomi i det hele taget, som vi har overset, og som fortjener at blive taget op til fornyet bedømmelse.

Måske går hr. Bjerring i sin kronik for vidt, når han siger, at det skal få konsekvenser, når Danmarks største virksomhed har et regnskabssystem, der ville føre en almindelig virksomhed direkte ud i fallit. På den anden side må jeg erkende, at når han peger på, at først halvandet år efter gennemgår vi i folketinget revisionsdepartementets bedømmelse af et så gammelt regnskab, som så kun har historisk interesse, peger han på noget meget væsentligt. Jeg tror, vi i finansudvalget sammen med økonomiministeren og hans ministerium og finansministeren skal tage op til bedømmelse, om vi også ad den regnskabsmæssige vej kan finde frem til en bedre styring.

Jeg skal til slut sige nogle enkelte bemærkninger om det forløb, kulegravningsudvalgets arbejde har haft. Jeg mener ikke, det har meget formål nu på god gammeldags folketingsmanér at kaste sig ud i et vældigt rivegilde, hvor den ene beskylder den anden for ét og den anden de andre for noget andet. Jeg ser ikke formålet med det. Jeg tror heller ikke, det interesserer befolkningen stort. Men all right, hvis nogen ønsker det, skal de da have den fornøjelse. Jeg er af den opfattelse, at det intet formål har. Det vil kun grave grøfter dybere, således at det hæmmer det nødvendige arbejde, der skal udføres, som jeg forstod i 17 mands udvalget forleden dag at alle er villige til at udføre, for at skabe en virkelig planlægning for de kommende år og måske, som jeg sagde, også med virkning på visse punkter for det år, vi nu går ind i, en virkelig planlægning af vore udgifter og derunder først og fremmest naturligtvis besparelser. Hvis det